

Teir vóru deiligir

Teir tveir tímarnar heimsstjörnurnar í Toto vóru á pallinum í höllinni á Hálsi, bergtöku teir áhoyrarafjöldina, og eftir konsertina ívaðist eingin í, því teir eru heimsstjörnur. Reint ug til Toto!

Toto samfölda áskóðararnar um, at það er ekki sáttan orsök, at teir eru heimsstjörnur.
Mynd: Aki Hermansen

Keyboardspælarinn David Paich hefur fjölbýndag, og undir leiðslu af Steve Lukather sungu áhoyrnir tilkalla fyrir honum - bæði á enskum og færeyskum.
Mynd: Aki Hermansen

Teir myrka kórangarnir vóru meira sentralir enn slíkir vandlaga eru. Í fleiri sangum sungu teir solo.
Mynd: Aki Hermansen

Allar tónleikar hjá Toto hylur í frálíka bassspælinum hjá Mike Porcaro, vildi Steve Lukather vera við.
Mynd: Aki Hermansen

- Eg hafi höfð Toto spæla live. Nú er eg klárur at döggja.

Hann ívaðist ekki á hann fór traðkandi gegnum plasti-klötun í gönginu í höllinni á Hálsi mikavöldið.

Hann hefur verið til konsert við Toto, og hann var nógður.

Soleis mundi það eisini vera við meginpartinum av teimum 1600 fólkinum, sum vóru á konsertinni mikavöldið.

Toto fór á pallin, spældi í tveir tímar, og samfödu sjálf tey mest ívasomu um, at það er ekki av ongun at teir eru heimsstjörnur.

Teir spældu so tað stóð eftir í. Alt frá tí mest larmandi og ágangandi rocktónleikinum til tær bleystu og mest romantisku balladurnar, sum teir eru meistarnir í at rista úr ertum.

Og tær lottarnar tá teir slótu fyrri mikrofonum, togðu í streingjarnar, klamsaðu hendurnar ber og har á

tangentinum, og búkaðu trummurnar við ræðandi intensiteti, vóru teir guddalígr.

Og soleis gingu teir tveir tímar: Heimsstjörnurnar á pallinum upptækaðu gegnumfær professionelt, og at teir finga fýringar stundsliga og eðruður á konsert, sigur alt!

Teir kundu neyvan verið meira energiskir í upptækanum, um teir so høvdu spælt fyrri 100.000 fólkinum á Wembley Stadium, sum teir skulu gera seinni í dr.

Teir góvu alt teir høvdu, og um ikki sangarnar og gítarspælarin Steve Lukather ikki var troystur eftir lívið á pallinum, so vinnur hann maraton renningina í OL í Atlantia í summari!

Ritulslek stjórndyrkan

Kvæðið byrjaði við sterku anga av luktis, tubakstreyki og trampandi fótum, og tá heimsstjörnurnar komu á

pallin klokkan hálvgum níggju, kundu tær ikki liva upp til forventningarnar, sum vóru bygdar upp síðini tað fyrri tveimum mánaðum síðini frættist, at Toto skuldu spæla í Færoyum.

Híldu tey ívasomu. Men tað klárðu teir. Teir tveir tímar Toto spældi, var eingin ivi um hvírt var in.

Teir bergtöku færoysku áhoyrarafjöldina við sínum vælkendu lögum, og tey vóru spæld við slíkari orku og innlív, at alt í einum fall vórb av fløgnum heima stovuni so skjótt, at tað helst hevd fingið borspekulantar at velja einastu rætta úrvegin, um teir høvdu sett pengar í fløgurnar - út av vindeygnum og teir 20 metrarar niður á svartu áfallið!

Toto spældi eina blanding av nýggjum og gomlum lögum. Lívið í höllini var alla tíðina gott, og fólk nutu hveja lottu av segulgu hend- ingini.

Og tá hit sum Rosanna, Africa og Hold the line vóru spæld, kókaði salurin. Pals- urin nerkabst helst teimum 180 sløgnum hjá teimum mest dedikeraðu áhoyrnarum, og sveiggjandi armarnir fræmji við pallin boðu frá ritulsleki stjórndyrkan.

Fótin í afturpartin

Hvør sær vóru tónleikararnir í Toto imponerandi, men tað var ikki so legið, at sangarnir og frontfigurarnir í bólkinum, Steve Lukather, tá konsertin fór at halla, og hann presenteraði limurnar í bólkinum, segði at tað var bassspælinum hjá Mike Porcaro at allar tónleikurnir hjá Toto hvíldu. Porcaro spældi so væl og neyvt, at um tá hevd farið upp á pallin og plantað fótin í afturpartin á honum, so hevd hann neyvan mist steið.

Keyboardspælarin David Paich - við undirarmum, sum hevd gjørt ein hvønn body- buildara stólan - vísti eisini síni kynstur, og hann var

sentralur í framløsluni, eisini tí hann hevd fýringardag, og áskóðararnir sungu tillokku fyrri honum - bæði á enskum og færeyskum.

Spæld hjá trummuslæranum Simon Phillips kulmineraði, tá hann miðskeiðis í konsertini hevd ein trummu- solo, sum helst mundi fáa tær fram í eygunum hjá trummu- slæranum, sum vóru á konsertini. Annars spældi hann sera væl, og samanspæld við fyrst og fremst Mike Porcaro, men eisini restina av bólkinum, var lýtaleyst.

Mest sentrali limurin í bólkinum var sangarnir og gítarspælarin Steve Lukather, sum tryggði, at áhoyrnir fræmji við pallin ikki finga lottu av tær sær av lottum einu lottu.

Hann hirti undir góðu lívið, og alla tíðina var tað hann, sum lekk fólkið og hinar limurnar í bólkinum við sær. Teir báðir kórangarnir í bólkinum, vóru nóg meira fræmji, enn vanligt er við

slíkum sangarum. Tey bæði myrku fólkinu visu hví tey eru við í bólkinum. Tey sungu kór, so sjálvt eingarlar lut- aba, og fleiri ferir vóru tað tey, sum sungu solo.

Eitt sindur amerikansk

Umstøðurnar fyrri einari góðari konsert vóru góðar. Lýðið var gott, hóast onkir smár trupulleikar vóru undir konsertini, ljósshowið var stórt og flott, og allan vegin var arbeiðið gjørt væl og professionelt. At so fólk eisini vóru í góðum lag, síðlig og eðri gjørdi, at alt gekk upp á stás.

Konsertin var ein varði í færoyskari tónleikasøgu, og vónandi startskotið til aðrar konsertir við heimskendum bólkinum.

Fræmløslan hjá Toto var lívlig, háberslig og ein óreyt- abur fagnaður til tónleikin.

Ein áminning um, at í tí erliga rocktónleikinum eiga vit, samanbald, fríð og stuttleika, og so kann tað gott vera ein sindur amerikanst,

við práti um ektan kærleika, trúi í hemnum og ávaring móti kjarnorkuvápnunum. Konsertin á Hálsi mikavöldið var til reit og. Tað var totalt Toto!

Eyðun Klakkstein